

Čitanje.

Ko so začeli hoditi naši otroci v šolo, tedaj je bil križ z njimi. Ne da se ne bi hoteli učiti; še preveč so se učili, učili celo po cesti!

Gremo na izprehod, pa ti zaostane oni iz prvega razreda in ga ni moči priklicati.

»Pojdi brž naprej!« pokličem.

»Počakaj!«

Čakam, obstanem, se ozrem. Fant bulji v napisano desko nad trgovino in glasno črkuje:

»A — a — a —«

»Tak pojdi brž!«

»Čakaj! A — a — n — n —«

»No, kaj pa je?«

»Te črke pa še nismo vzeli. Poglej!« In me vleče za rokav in moram obstati pod tablo in povedati, da je tisto črka »t«.

»Aha, že vem: A — a — n — n — t — Tisto pa že poznam, tisto je pa o in — A — a — n — n — t — t — o — o — o — Glej, pa spet en n! Že vem, že vem! A — a — n — n — t — t — o — o — n! A-n-t-o-n! A — n — t — o — n! Že znam! Poglej! Slišiš! Anton! To je pa Anton!«

Meni je že sitno, že grem dalje, fant pa vpije za menoj na ves glas:

»Anton! Anton! Anton!« in maha z rokami.

»Kaj si ti zdaj Anton?« me vstavi neka gospa in se mi smeje.

»Oh, nič,« pravim, »brati se učimo kar tule na cesti in brez knjige.«

Fant teče naprej, skoraj se mi izgubi izpred oči, tako daleč je že, a na vogalu spet obstane in bulji v zrak.

»— i — n — Kaj pa je to? Nič nismo vzeli, ne tega kar je sprédaj in tistega ne, kar je zadaj.«

Seveda! Tisto ime je bilo ščinkovec. Kaj se bomo res na cesti učili? Nejevoljna potegnem fanta za seboj.

»Doma se boš učil, nikar prometa ne oviraj!«

»Počakaj no, počakaj!« me zaprosi. Seveda, odnehalo sem in sva stala spet nekaj časa pod napisno tablo in črkovala tako dolgo, dokler ni fant spet ves iz sebe začel teči naprej in na ves glas vpiti:

»Ščinkovec! Ščinkovec! Anton Ščinkovec! Anton Ščinkovec!«

Pa je bil tisti Anton Kos s priimkom in je bil tisti Ščinkovec Ivan s krstnim imenom! Taka zmeda, pa sredi cesti in pri belem dnevu. Sklenila sem, da nikoli več ne pojdem po mestu, ali vsaj dotlej ne, doklej se fant ne bo prav gladko naučil brati. Pa v tramvaju! Fant kar venomer:

»Poglej, tole je pa številka 1, ta je pa 2, ta pa 3, še 4 je, pa še pet. Joj, pa črka m, tale je pa i, ta n, to pa tudi poznam, ta je pa u in tista e. Katera je pa tale, ki ima kljuko? In tista, ki se tako čudno drži? Pa tale, ki je kakor kača? Pa še tale, ki ima rep? Še tole poglej, daj no, ta ima nekaj na glavi! In tistale, ki je tako debela? Katera je pa tale, ki je kakor stolček? Tale ima pa luknjo. Povej no, še tisto povej, glej tole, ki bo padla — no, samo še tole, glej, ki ima križ! No, in tole, ki se tako kislo drži!«

Joj, kako je ščebetalo po tramvaju! Vsi so se tako smejali, da je še sprevodnik prisluhnil in pozabil deliti karte. Vem, da bi bili takrat koga povozili, če ne bi bila midva kmalu izstopila iz tramvaja.

Črke, same črke!

Bog pomagaj!

Vaš prijateljček.

8. Šolarček.

Od svojega vélikega dneva dalje je Gvidon postal resen. Svoje igrače je drugo za drugo razdajal svojemu bratu Markcu. Včasih so ga tudi slišali, da je rekel: »Šaj ne bo dolgo trajalo!« ali kaj podobnega.

Videti je, da je otrok sanjal o raj, ki mu ga je obljudil Jezušček.